

Hauch: Efter de oplysninger, den højtærede minister nu har givet, vil jeg gerne stille yderligere det spørgsmål, om denne sag om forpagteren på Stegø Mølle, som er afgjort ved ministeriets skrivelse af 29. september 1949, en afgørelse som forpagteren ikke betragter som en endelig afgørelse, kan blive optaget til fornyet behandling i ministeriet.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Vi har afgjort sagen på grundlag af det materiale, vi havde, og dermed mener jeg forsåvidt, at sagen skulle være ude af verden. Skulle der vise sig at være kommet nye ting frem siden, er vi selvfølgelig altid villige til at tage sagen op på ny.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Poul Møller m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 3235).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om opretholdelse af visse bestemmelser i lov nr. 60 af 26. februar 1940 om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer med tillægslove.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5189; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3053).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Slagelse): Jeg vil gerne anbefale dette lille lovforslag. Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, har man ikke ment det nødvendigt at forlænge loven i dens hidtidige skikkelse på grund af de bedre muligheder for indførsel af udenlandsk brændsel. Særlig af hensyn til produktionen af brunkul er det imidlertid ønskeligt at opretholde enkelte bestemmelser om tilsyn med udnyttelsen af landets brunkulslejer og om indrømmelse af fortrinsret i produktionen for gæld. Jeg vil derfor gerne på mit partis vegne anbefale dette lovforslag til hurtig gennemførelse.

Røhr Lauritzen: De love, som vi gennem årene har haft om det indenlandske brændsel, har været præget og formet, kan man også sige, af krigssituationen og efterkrigsperioden, men spørgsmålet er i dag, om tiden nu ikke er inde til en afvikling af denne lovgivning. I bemærkningerne til lovforslaget anføres det, at det ikke anses for nødvendigt at opretholde hovedparten af bestemmelserne i denne lov af 26. februar 1940, og det hedder så — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov at citere —:

„hvorimod det må anses for ønskeligt, særlig af hensyn til brunkulsproduktionen, at opretholde bestemmelserne i lovens § 2, stk. 3, om tilsyn med udnyttelsen af landets brunkulslejer og bestemmelserne i lovens § 7 om indrømmelse af fortrinsret i produktionen for gæld, der stiftes til igangsættelse eller forøgelse af produktionen af indenlandsk brændsel“.

Der står henvist også til § 13 i loven. Denne paragraf har jeg ikke kunnet finde ved at gennemgå arkivet vedrørende denne lov.

I den skriftlige fremsættelse fremhæves det, at det uanset mulighederne for indførsel af udenlandsk brændsel af valutamæssige grunde vil være af betydning, at der fremdeles produceres en del indenlandsk brændsel. Denne argumentation for opretholdelse af loven er efter min formening ikke helt fyldestgørende og tvinger mig til at rette nogle spørgsmål til den højtærede landbrugsminister. Jeg vil for det første have lov til at spørge: Hvor stor har brunkulsproduktionen været sidste år? og for det andet: Hvor stor en procentdel er det af vort normale årlige brændselsforbrug, og hvad andrager det i penge? — dette sidste for at man kan bedømme den valutariske betydning af loven —, samt for det tredje: Hvor mange arbejdere har der været beskæftiget ved brydning af kul i lejerne? — dette spørgsmål af hensyn til den beskæftigelsesmæssige side af sagen.

Så vil jeg gerne have lov at sige, at i en meddelelse, der er gået rundt i den danske presse, er det oplyst overfor offentligheden, at brunkulsbrydningen og administrationen af denne har kunnet bære sig, og at man endda har et overskud på ca. 1 mill. kr. Det har måske vakt tilfredshed i mange sind, men jeg undlader ikke at bemærke, at staten for hver ton brunkul, vi har fået, har hævet en afgift på 1 kr., og det bliver til mange penge i årenes løb. Endelig vil jeg gerne have lov at tilføje, at myndighederne har tvangsindlagt mange store virksomheder som aftagere af brunkul i bestemte mængder og til bestemte priser, og jeg tør